

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobců: **a) LUKOIL Czech Republic s. r. o. (dříve ConocoPhillips Czech Republic, s. r. o.)**, se sídlem Praha 5, Pekařská 14/628, zastoupený Mgr. Luděkem Vránou, advokátem se sídlem Praha 1, Na Příkopě 19, **b) BENZINA s. r. o.**, se sídlem Praha 7, Dělnická 12, zastoupený JUDr. Robertem Čepkem, advokátem se sídlem Praha 1, Vodičkova 38, **c) OMV Česká republika, s. r. o.**, se sídlem Praha 4, Budějovická 3, zastoupený Mgr. Karolínou Horákovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Křížovnické nám. 1, **d) Shell Czech Republic a. s.**, se sídlem Praha 4, Antala Staška 2027/79, zastoupený Mgr. Luděkem Vránou, advokátem se sídlem Praha 1, Na Příkopě 19, **e) Agip Česká republika, s. r. o.**, se sídlem Praha 4, Pod Chodovem 1267/7, zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Praha 1, Platněřská 2, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 31. 5. 2004, čj. R 23-28/2004, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2006, čj. 31 Ca 84/2004 - 236,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „Úřad“, nebo „stěžovatel“) ze dne 29. 3. 2004, čj. S 72/01-1810/04-ORP bylo pod bodem I výrokové části vysloveno, že žalobci resp. jejich právní předchůdci určovali ve vzájemné shodě, v obdobích v tomto rozhodnutí blíže uvedených, prodejní ceny automobilového benzínu Natural 95 a tím porušili § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb. (podrobněji viz tato část výroku). Pod bodem II pak žalobcům byly uloženy pokuty od 22 000 000 Kč do 98 000 000 Kč.

Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 31. 5. 2004, čj. R 23-28/2004 bylo rozhodnutí Úřadu ve výroku pod bodem I změněno tak, že byla upravena (upřesněna) formulace vymezení protiprávního jednání s tím, že v bodu II se cit. rozhodnutí Úřadu potvrzuje.

Proti tomuto rozhodnutí podali shora označení žalobci resp. jejich právní předchůdci, u Krajského soudu v Brně žaloby ve správním soudnictví.

Rozsudkem tohoto soudu ze dne 29. 9. 2006, čj. 31 Ca 84/2004 - 236 po spojení řízení ve věcech těchto žalob ke společnému projednání, bylo uvedené rozhodnutí

předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Zároveň bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Kasační stížností ze dne 30. 11. 2006, doručenou Krajskému soudu v Brně dne 4. 12. 2006 se žalovaný domáhá přezkoumání a zrušení tohoto rozhodnutí krajského soudu.

Podáním ze dne 10. 10. 2007, doručeným Krajskému soudu v Brně dne 12. 10. 2007, žalovaný navrhl, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. V tomto návrhu především poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006 s tím, že zde byl zaujat nový právní názor ohledně možné nečinnosti správního orgánu po podání kasační stížnosti. Dovojuje, že pokud by se stěžovatel v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. řídil právním názorem vysloveným krajským soudem, pak by to nepochybně vedlo k zastavení správního řízení se žalobci, nebo přinejmenším s některými z nich. Takovéto rozhodnutí o zastavení řízení by znamenalo překážku věci rozhodnuté. Stěžovatel by tak nemohl dostát svým úkolům mezi které patří i zasáhnout ve prospěch „funkčního a férového trhu tam, kde je hospodářská soutěž ohrožena“. Jedná se tedy o negativní důsledky, které soudní řád správní opisuje slovy o nenahraditelné újmě.

Žalobci ad a) a d) v obsahově shodném vyjádření k tomuto návrhu žalovaného především vyjádřili pochybnosti o možné hrozící nenahraditelné újmě již vzhledem k tomu, že návrh byl podán až po delší době po vydání napadeného rozsudku a po podání kasační stížnosti. Dále (mimo jiné) dovozují, že řízení o kasační stížnosti probíhající u Nejvyššího správního soudu je možno považovat za řízení o předběžné otázce a nic tedy stěžovateli nebrání, aby podle § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád řízení přerušil. Navrhli proto, aby tento návrh, alespoň ve vztahu k žalobcům ad a) a d) byl zamítnut.

Nejvyšší správní soud při rozhodování stěžovatele o návrhu na přiznání odkladného účinku vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006 (publikováno pod č. 1255/2007 Sb. NSS), na které poukazuje i stěžovatel, vyslovil:

- I. *Zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost.*
- II. *I správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá však na plnění povinností správním orgánem žádný vliv.*

III. Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje řádně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s.

I v této (nyní projednávané věci) zdejší soud z tohoto právního názoru v plném rozsahu vychází.

Rozšířený senát se v tomto usnesení zabýval i otázkou možných, obtížně řešitelných procesních důsledků, které mohou nastat tehdy, pokud Nejvyšší správní soud by zrušil rozsudek krajského soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno. Vedle sebe tak mohou být dvě odlišná či dokonce opačná rozhodnutí o téže věci a to nové, v mezidobí vydané správní rozhodnutí, a „obživlé“ původní rozhodnutí. K tomu tento senát pouze poukázal na to, že řešením není nerespektování zákonných důsledků kasační stížnosti, s níž odkladný účinek spojen není. V závěru odůvodnění tohoto usnesení soud příkladmo poukázal na případy, kdy by respektování soudního rozhodnutí (tedy míněno rozhodnutí krajského soudu) mohlo způsobit závažné důsledky (vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku).

Usnesení rozšířeného senátu vychází tedy z koncepce, že podání kasační stížnosti zásadně nemá odkladný účinek. Přiznání odkladného účinku je spíše výjimečné. Je na stěžovateli, aby v první řadě v souladu se zákony sám učinil opatření k odstranění hrozící škody, které lze na něm se zřetelem na všechny konkrétní okolnosti spravedlivě požadovat. Teprve pokud to není možné, může přicházet v úvahu přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V daném případě nic nebrání předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, aby usnesením podle § 80 odst. 4 písm. d) správního řádu rozhodl o přiměřeném prodloužení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí (v tomto případě nejspíš s lhůtou počítanou od právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti).

Na závadu není, že o tomto prodloužení lhůty by rozhodoval předseda Úřadu, který má sám vydat i nové správní rozhodnutí. Podle § 178 odst. 2 správního řádu, poslední věta, nadřízeným správním orgánem ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu se rozumí vedoucí příslušného správního úřadu. Pokud toto ustanovení není vykládáno jako neuchopitelná definice v kruhu, je třeba po rozumu zákona dovodit, že pokud tento zákon (správní řád) svěřuje určitá procesní oprávnění nadřízenému správnímu orgánu, je nutno tím v případě řízení vedeném vedoucím ústředního orgánu státní správy rozumět tohoto vedoucího (neboť ve správním řízení nikdo „vyšší“ není) – samozřejmě, pokud to povaha příslušných ustanovení umožňuje. Tak např. z opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 by zřejmě nepřicházelo v úvahu, aby vedoucí ústředního orgánu státní správy sám sobě stanovil (přikázal) lhůtu k rozhodnutí [§ 80 odst. 4 písm. a)]. Smyslem usnesení o prodloužení lhůty je především ve vztahu k účastníkům řízení jasně vyjádřit, jaké skutečnosti prozatím brání rozhodnutí a do kdy (dle stávajícího předpokladu) bude rozhodnuto. Vydání takového usnesení nic nebrání.

Pro úplnost, se zřetelem na vyjádření žalobců ad a) a d), je třeba uvést, že není možné zaměňovat rozhodnutí o předběžné (prejudiciální) otázce s vázaností právním názorem, ať jde o názor vyslovený v rozhodnutí správního orgánu II. stupně, či v rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, či v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Nelze tedy přisvědčit těmto žalobcům, že je dán důvod k přerušení správního řízení dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Ze všech těchto důvodů byl návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti zamítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu